

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Łaciak
Protokolant:	st. sekr. sądowy Maria Nalewczyńska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 19 lipca 2016 r. w Warszawie

sprawy K. B.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o odszkodowanie należne pracownikowi za okres obowiązywania umowy o zakazie konkurencji

1. zasądza od pozwanego (...) Sp z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. B. kwotę 441 009,25 zł (czterysta czterdzieści jeden tysięcy dziewięć złotych 25/100) wraz z ustawowymi odsetkami należnymi:

1) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100 zł) - od dnia 31 sierpnia 2012 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc sierpień 2012 r.);

2) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100 zł) - od dnia 01 października 2012 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc wrzesień 2012 r.);

3) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 31 października 2012 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc październik 2012 r.);

4) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 31 listopada 2012 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc listopad 2012 r.);

5) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 31 grudnia 2012 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc grudzień 2012 r.);

6) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 31 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc styczeń 2013 r.);

7) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 28 lutego 2013 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc luty 2013 r.);

8) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) - od dnia 01 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc marzec 2013 r.);

9) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden 75/100) - od dnia 30 kwietnia 2013 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc kwiecień 2013 r.);

10) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) – od dnia 31 maja .2013 r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc maj 2013 r.);

11) od kwoty 40 091,75 zł (słownie: czterdzieści tysięcy dziewięćdziesiąt jeden złotych 75/100) – od dnia 1 lipca 2013r. do dnia zapłaty (odszkodowanie za miesiąc czerwiec 2013 r.);

2. zasądza od pozwanego (...) Sp z o.o. z siedzibą w W. na rzecz powoda K. B. 22 000,51 zł (słownie dwadzieścia dwa tysiące 51/100 zł) tytułem zwrotu uiszczonej opłaty sądowej przez powoda oraz kwoty 7 200,00 zł (słownie siedem tysięcy dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII P 23/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 2 lipca 2015 roku powód K. B. wniósł o zasądzenie od pozwanej Spółki (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. odszkodowania z tytułu zakazu konkurencji po ustaniu stosunku pracy w kwocie 441009,20 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od daty wymagalności każdej z miesięcznych rat tego odszkodowania do dnia zapłaty, a także zasądzenia od pozwanej spółki kosztów postępowania według norm przypisanych. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że w dniu 1 lutego 2008 roku powód i pozwana spółka zawarli umowę o pracę, na podstawie której powód został zatrudniony na stanowisko Członka Zarządu – Wiceprezesa Zarządu Pozwanego, następnie zaś, po ustaniu członkostwa w Zarządzie pozwanej Spółki, strony w dniu 3 stycznia 2011 roku zawarły kolejną umowę o pracę, na mocy której powód został zatrudniony na stanowisku Dyrektora Oddziału (...) w G.. W trakcie zatrudnienia, powód i pozwany zawarli w dniu 1 lutego 2009 roku umowę o zakazie konkurencji. Zgodnie z zapisami § 1 w/w umowy powód był zobowiązany do powstrzymywania się od prowadzenia działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności wykonywanej przez pracodawcę w okresie zatrudnienia i przez dalszych 12 miesięcy od ustania zatrudnienia. Pozwana spółka zobowiązała się natomiast w ww. umowie do wypłacania powodowi comiesięcznego odszkodowania w wysokości równej sumie otrzymywanych w okresie dwunastu miesięcy poprzedzających ustanie stosunku pracy miesięcznych wynagrodzeń, o których mowa w umowie o pracę. Powód podniósł w pozwie, iż po ustaniu stosunku pracy przez okres 12 miesięcy od jego ustania nie wykonywał działalności konkurencyjnej w stosunku do pozwanej spółki, jak również nie świadczył pracy w jakiegokolwiek formie na rzecz innego przedsiębiorcy prowadzącego działalność konkurencyjną (k. 2-6 a. s.).

Pozwana Spółka (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przypisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew strona pozwana podniosła, że nie jest zobowiązana świadczyć na rzecz powoda z uwagi na fakt, że umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy była zawarta dla pozorów i jako taka jest nieważna. Pozwana spółka wskazała również, że strony stosunku pracy zawierając umowę o zakazie konkurencji miały pełną świadomość o braku istnienia przedmiotu ochrony, tj. posiadania przez pracownika szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę (k. 43-51 a. s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w pozwanej spółce w okresie od 1 lutego 2008 roku na stanowisku członka zarządu – Wiceprezesa Zarządu (...) sp. z o.o. w pełnym wymiarze czasu pracy na okres pełnienia funkcji członka zarządu (k. 8 – 12 a.s.)

Następnie, w dniu 3 stycznia 2011 r. strony zawarły kolejną umowę o pracę, na podstawie której powód został zatrudniony na stanowisku Dyrektora Oddziału (...) pozwanej spółki w G.. Miesięczne wynagrodzenie powoda było

ustalane w oparciu o miesięczne wynagrodzenie zasadnicze w wysokości 5,5 – krotnego przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw za ostatni miesiąc minionego kwartału, poprzedzającego wypłatę, ogłoszonego w Monitorze Polskim przez Prezesa GUS (k.13-15 a.s.).

W okresie kiedy powód pełnił funkcję członka zarządu – Wiceprezesa Zarządu pozwanej spółki a następnie Dyrektora Oddziału (...) pozwanej spółki w G., pozwana spółka była jednym z większych operatorów w zakresie przechowywania zbóż i obrotu zbożem, często wygrywała publiczne przetargi na przechowywanie rezerw rządowych. Do obowiązków pracowników spółki zajmujących się obrotem handlowym przedsiębiorstwa, było staranie się o wzięcie udziału w handlu zbożami, odkup po niższych cenach i sprzedaż. Pozwana spółka często brała udział w publicznych przetargach związanych z przedmiotem swojej działalności. Dyrektorzy Oddziałów Regionalnych zatrudniani przez spółkę mieli nieograniczony dostęp do tajemnic handlowych oddziału, którym kierowali. Podczas podejmowania wszelkich strategicznych decyzji, Zarząd pozwanej spółki uprzednio dyskutował z Dyrektorami Oddziałów Regionalnych i konsultował się z nimi.

Powód w ramach swoich obowiązków pracowniczych zajmował się istotną problematyką z punktu widzenia pozwanej spółki (dokumentacja akt osobowych 8B – 15B - a.o).

Do obowiązków powoda należało podejmowanie negocjacji oraz wszelkich innych działalności z tym związanych, w przedmiocie umów sprzedaży zbóż, tj. rzepak, kukurydza, pszenica. Umowy, których warunki negocjował powód, nierzadko zawierały klauzulę poufności. Powód posiadał dostęp do tajemnic handlowych oddziału, którym się zajmował. Podejmował wraz z Zarządem strategiczne względem pozwanej Spółki decyzje. Posiadał dostęp do informacji, które stanowiły przedmiot dyskusji podczas posiedzeń Rady Nadzorczej Spółki, a w szczególności do informacji o polityce kredytowej i cenowej, prowadzonej przez Spółkę. Powód dysponował wiedzą w zakresie planowanych inwestycji Spółki (k. 99-100 i 133 a.s.).

Powód podnosił, iż pozwana spółka w dniu 15 grudnia 2010 r. zawarła z nim umowę o zakazie konkurencji. Z treści § 1 ww. umowy wynika, iż przez 12 miesięcy od ustania stosunku pracy, pracodawca zobowiązuje się wypłacić pracownikowi comiesięczne odszkodowanie w wysokości równej sumie otrzymywanych w okresie 12 miesięcy poprzedzających ustanie stosunku pracy miesięcznych wynagrodzeń, o których mowa w umowie o pracę (na podstawie przedłożonej przez powoda kserokopii umowy o zakazie konkurencji poświadczonej za zgodność z oryginałem, k. 17 i nast. a.s.).

Odwołujący po zakończeniu pracy w pozwanej spółce nie podjął działalności konkurencyjnej w stosunku do działalności prowadzonej przez pracodawcę (okoliczność bezsporna k. 20 – 23 a.s).

Pozwana spółka po zakończeniu pracy powoda, dokonała płatności odszkodowania za lipiec 2012 roku w wysokości 27262,75 złotych, stanowiącą różnicę kwoty miesięcznego odszkodowania w wysokości 40091,75 złotych oraz należnego podatku dochodowego od osób fizycznych w wysokości 12829 złotych. Następnie, po uiszczeniu powyżej wymienionej kwoty, pozwana spółka zaprzestała płatności odszkodowania za kolejne miesiące począwszy od sierpnia 2012 roku (k. 4 a.s.)

Spółka (...) zawierała jednocześnie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy o identycznej treści z innymi pracownikami – Dyrektorami Regionalnymi pozwanej spółki. Zawieranie takich umów stanowiło powszechną praktykę pozwanego, celem której była ochrona przed ujawnieniem informacji/ wiedzy przez osoby świadczące pracę na wyższych, bardziej wyspecjalizowanych i wykwalifikowanych stanowiskach. Następnie, w marcu 2012 r. wszystkie te umowy, oprócz umowy zawartej z powodem, zostały na mocy dobrowolnych porozumień stron rozwiązane (k. 48 – 49 i 99 a.s.).

Dyrektorzy regionalni zatrudnieni przez spółkę dysponowali większą wiedzą niż pozostali pracownicy spółki, ponieważ byli specjalistami, na których umiejętnościach i doświadczeniu nierzadko opierali się inni pracownicy. Powód posiadał wiedzę o informacjach, które omawiano na posiedzeniach rady nadzorczej pozwanej spółki, bowiem referował na nich

kwestie dotyczące inwestycji. Powód posiadał wiele informacji związanych z inwestycjami pozwanej spółki, które były przez nią chronione (zeznania świadka B. T., B. Ł., J. S., k. 99 – 101 i 131 – 132 a.s.).

Powód był zobowiązany do podejmowania decyzji w zakresie działalności pozwanej spółki, a mianowicie do negocjowania kontraktów, których przedmiotem był handel zbożem. Powód miał dostęp do strategii firmy oraz do analizy rynku dotyczących składowania rezerw państwowych, która była objęta tajemnicą państwową w tym zakresie. Powód brał udział w negocjowaniu umów z Agencją (...) oraz z innymi ważnymi dla pozwanej spółki kontrahentami – K. czy A.. Powód posiadał szczególnie ważne informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pozwaną spółkę na szkodę. Umowa o zakazie konkurencji zobowiązywała powoda do comiesięcznego składania oświadczeń o nie łamaniu zakazu wynikającego z tej umowy. Powód wywiązywał się z tego zobowiązania (zeznania powoda k. 132 – 133 a.s.).

Wysokość miesięcznego odszkodowania za powstrzymanie się od działalności konkurencyjnej od pozwanej spółki na rzecz powoda wynosiła 40091,75 zł (k. 4 i 19 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzone dokumenty w toku niniejszego postępowania oraz w oparciu o zeznania świadków: B. T., B. Ł., J. S. i przesłuchania powoda w charakterze strony.

Sąd dał wiarę ww. świadkom na okoliczność tego, że wiążąca powoda i pozwanego umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy została zawarta z powodem z inicjatywy pozwanego, co stanowiło praktykę stosowaną przez pozwanego oraz, że powód jako Wiceprezes Zarządu pozwanego a potem Dyrektor Oddziału (...) miał dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pozwanego na szkodę. W ocenie Sądu zeznania ww. świadków oraz powoda przesłuchanych w toku procesu należy uznać za wiarygodne, poruszały one bowiem problematykę istotną dla niniejszej sprawy w sposób spójny i jednolity. Zeznania świadka B. T., prezesa pozwanej spółki w latach 2010 – 2014, tj. osoby, która z racji piastowanego stanowiska, posiadała wiedzę o pracownikach spółki i charakterystyce działalności spółki, były dla Sądu wiarygodne i istotne z punktu widzenia oceny charakteru pracy powoda i zakresu informacji, jakimi dysponował. Sąd odmówił wiary zeznaniom świadka B. D. w tej części, w której świadek twierdzi, że powód nie posiadał dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę z tego powodu, że jest nad wymiar lakoniczne oraz stoi w sprzeczności z zeznaniami ww. świadków. Świadczenie zgłoszeni przez strony, których zeznaniom Sąd Okręgowy dał wiarę, potwierdzili, że zarówno powód jak i inni pracownicy na tożsamy sposób, posiadał i posługiwał się podczas pracy szczególnie ważnymi informacjami i wiedzą, której ujawnienie mogłoby narazić pozwaną spółkę na szkodę.

W związku z powyższym Sąd uznał zgromadzony materiał dowodowy za wystarczający do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo K. B. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie spornym była okoliczność, czy powód posiadał dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Sąd w tym sporze przyznał rację powodowi, który poprzez swoje zeznania oraz zeznania świadków potwierdził zasadność roszczenia. W ocenie Sądu okolicznością uzasadnioną była okoliczność zawierania umów o zakazie konkurencji w pozwanej spółce. Potwierdziła to większość świadków, a zwłaszcza ci, którzy dysponowali w tym zakresie wiedzą i doświadczeniem. Poza tym bezsporny jest fakt, że była zawarta taka umowa z innymi pracownikami pozwanej spółki, którzy świadczyli tożsamą pracę, a zatem mieli podobny zakres obowiązków, jak powód. Strona pozwana twierdziła, że umowy o zakazie konkurencji były zawierane dla pozorów, bowiem brakowało im essentialia negotii, jakim jest posługiwanie się przez pracownika szczególnie ważnymi informacjami, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Dlatego też pozwana spółka starała się podpisać ze wszystkimi pracownikami ww. umowy o zakazie konkurencji oraz porozumienia skutkujące ich rozwiązaniem.

Zdanie pierwsze § 1 art. 83 Kodeksu cywilnego, zawiera swego rodzaju definicję czynności prawnej pozornej. Została ona scharakteryzowana przez wskazanie jej trzech elementów: oświadczenie musi być złożone tylko dla pozoru, oświadczenie musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozoru. Wskazane elementy muszą wystąpić łącznie, brak któregokolwiek z nich nie pozwala na uznanie czynności prawnej za dokonaną jedynie dla pozoru (tak w: Biruta Lewaszkiewicz-Petrykowska, Komentarz do art. 83 Kodeksu cywilnego, opublikowano w : LEX 2014).

„Istotą pozorności oświadczenia woli jest brak konstytutywnej cechy, z jaką wiąże się każde oświadczenie woli, w postaci zamiaru wywołania skutków prawnych, wynikających z podejmowanej czynności prawnej. Pozorność może zachodzić zarówno wtedy, gdy pod pozorowaną czynnością nie kryje się inna czynność, jak i wtedy, gdy pod pozornym oświadczeniem ukrywa się inna czynność prawna" (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 września 2011 r., III CSK 349/10, LEX nr 1044016).

Strona pozwana w toku postępowania nie potrafiła udowodnić rzeczywistego charakteru swoich twierdzeń, tj. jakoby powód nie posiadał dostępu ani nie posługiwał się szczególnie ważnymi informacjami, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Przy tych okolicznościach Sąd przyjął, iż fakt zasadności zawarcia umowy o zakazie konkurencji miał miejsce w pozwanej spółce. Sąd zważył, że osoby podpisujące umowę o zakazie konkurencji rzeczywiście posiadały szczególnie ważne informacje, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. Nie było zatem przesłanek by uznać, że zawarta umowa o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy była zawarta dla pozoru.

Sąd zważył, że zgodnie z art. 101¹ § 1 k.p. w zakresie określonym w odrębnej umowie, pracownik nie może prowadzić działalności konkurencyjnej wobec pracodawcy ani też świadczyć pracy w ramach stosunku pracy lub na innej podstawie na rzecz podmiotu prowadzącego taką działalność (zakaz konkurencji).

Powód wywodził swoje roszczenie z zawartej z pracodawcą umowy o zakazie konkurencji. Na możliwość zawarcia tego rodzaju umowy wyraźnie wskazuje art. 101², który stanowi, że przepis art. 101¹ § 1 stosuje się odpowiednio, gdy pracodawca i pracownik mający dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, zawierają umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy. W umowie określa się także okres obowiązywania zakazu konkurencji oraz wysokość odszkodowania należnego pracownikowi od pracodawcy, z zastrzeżeniem przepisów § 2 i 3; (§ 2) Zakaz konkurencji, o którym mowa w § 1, przestaje obowiązywać przed upływem terminu, na jaki została zawarta umowa przewidziana w tym przepisie, w razie ustania przyczyn uzasadniających taki zakaz lub niewywiązywania się pracodawcy z obowiązku wypłaty odszkodowania. (§ 3) Odszkodowanie, o którym mowa w § 1, nie może być niższe od 25% wynagrodzenia otrzymanego przez pracownika przed ustaniem stosunku pracy przez okres odpowiadający okresowi obowiązywania zakazu konkurencji; odszkodowanie może być wypłacane w miesięcznych ratach. W razie sporu o odszkodowaniu orzeka sąd pracy.

Zawarcie umowy przez pozwaną spółkę i powoda oparte było na przepisach prawa. Sąd zważył, że umowę o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy można zawrzeć z pracownikiem mającym dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę. W świetle zebranego materiału dowodowego nie wątpliwym było, że powód miał dostęp do takich informacji. Powód był zatrudniony na stanowiskach członka zarządu – Wiceprezesa Zarządu oraz Dyrektora Oddziału (...) pozwanego w G.. Niewątpliwie, informacje, jakimi dysponował w związku z pełnionymi obowiązkami, były ważne dla pozwanej Spółki i mogłyby zostać wykorzystane przez inne podmioty prawa handlowego.

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 13 kwietnia 2005 r., II PK 258/2004, stwierdził, iż „błąd pracodawcy co do tego, że pracownik miał dostęp do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę, co uzasadniało zawarcie umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy, nie stanowi podstawy do uchylenia się od skutków prawnych umowy (art. 84 k.c. w związku z art. 300 k.p.) ani do jednostronnego jej rozwiązania przez pracodawcę.” Podobnie wypowiedział się również w wyroku z 16 maja 2001 r., I PKN 402/2000,

w którym zważono, iż „po zawarciu umowy o zakazie konkurencji po ustaniu stosunku pracy (art. 101² § 1 KP) pracodawca nie może powoływać się na to, że pracownik nie miał dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę.”

Mając na uwadze powyższe, umowa o zakazie konkurencji zawarta pomiędzy powodem a pozwaną spółką została zawarta w przepisanej przez prawo formie i zawierała wszystkie niezbędne elementy jakie na tego typu umowę nakładają przepisy obowiązującego prawa. O powyższym świadczy również niewątpliwie fakt, że strona pozwana nie udowodniła swoich twierdzeń, jakoby powód nie posiadał dostępu do szczególnie ważnych informacji, których ujawnienie mogłoby narazić pracodawcę na szkodę.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w wyroku w punkcie 1 przyjmując iż należna powodowi kwota odszkodowania z tytułu obowiązywania umowy o zakazie konkurencji opiewa na kwotę 441009,20 złotych, wraz z ustawowymi odsetkami, a podstawą jej zasądzenia jest miesięczne wynagrodzenie odwołującego określone przepisami umowy o pracę oraz aneksem do tej umowy pomnożone przez wynikający z treści umowy o zakazie konkurencji, okres 11 miesięcy.

W związku z przegraniem procesu przez stronę pozwaną, Sąd w punkcie drugim w oparciu o treść art. 98 k.p.c. zasądził od pozwanej spółki na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w tym kwotę 7200,00 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, kwotę 22 0003,51 złotych, którą powód uiścił tytułem opłaty od pozwu oraz kwotę 17 złotych którą strona poniosła tytułem opłaty od pełnomocnictwa. O wysokości kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł w oparciu o treść § 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490 j.t.)

Zarządzenie: (...)